

În ultimele luni, românii aflați în străinătate au fost rebotezați „Diaspora”, fie că sunt plecați temporar – cu lunile ori cu anii –, fie definitiv și fie că sunt, ori nu, cu adevărat integrați acolo, acestora atribuindu-li-se, în bloc, calități pe care de fapt doar elitele lor le au.

Am trăit și eu, în diferite țări și perioade de timp, în Occident, unde am ajuns prima dată încă în 1991. Pot să afirm că, încă din acele vremuri, atât de mulți dintre conaționalii noștri ne făceau de rușine, încât simpla etichetă de român devenise, de numeroase ori, o povară...

Citiți un articol excelent pe tema „Diasporei”, scris de către medicul Gabriel Diaconu, din care spicuiesc pasajul următor:

„....atât de puțini din cei duși aduc altceva înapoi decât bani. Nu aduc emancipare culturală. Nu aduc normă socială mai bună. Nu conving prin saltul lor cultural. Iar cei ce-aduc, sunt grabnic răstigniți de autohtoni. Pentru că, în fapt, plecații au involuat cultural. Deși azi mănâncă mai rafinat, ca francezii, ca olandezii, ca italienii, mai puțin ca americanii, apă în gură li se face tot după bulz, slană și pită, și ceapă zdrobită în ștergar”.

Articolul integral, aici:

<http://www.evz.ro/o-privire-foarte-critica-asupra-diasporei-dar-nu-rautacioasa.html>

AUTOR: TEOFIL IVANCIUC

sursa:

[Teofil Ivanciu Blog](#)